ἀρκετὴν διαύγειαν. Ὑπὲρ πάσας καλλίστη ἡ δὶς Ξ. Κανελλοπούλου ὑποδυθεῖσα τὸ τραγικώτατον πρόσωπον τῆς Κασσάνδρας. Ἔπαιξεν ὡς τελεία ἠθοποιός, ἐκφραστικὴ εἰς κινήσεις, εἰς φωνήν, εἰς φυσιογνωμίαν. Ἐκ τῶν ἀνδρῶν ὁ κ. Ροζὰν εἶνε γνωστὸς ὡς Ορέστης ἀπὸ τὴν μετὰ τῆς δ. Κοτοπούλη συνεργασίαν του εἰς τὸ ἴδιον ἔργον. Ὁ κ. Τσιτσιλιᾶνος μιμεῖται ἁπλῶς τὸν κ. Οἰκονόμου.

Ἡ ὀρχήστρα ἔπαιξε τὴν μουσικὴν τοῦ Στάνφερδ, ἡ ὁποία ἐνθυμίζει Γλούκ, ἡ δὲ χορῳδία, ἀτελῶς διδαγμένη, καλλίτερα νὰ ἔλειπε.

Ὁ «Βιβλιοθηκάριος» ἡ πρὸ ἐτῶν παιχθεῖσα εἰς τὸ Β.Θέατρον παλαιὰφάρσα τοῦΜόζερ, ἀπετέλεσε τὴν δευτέραν ἐμφάνισιν τοῦ θιάσου. Ἡ κ. Ζερβοῦ εἰς τὸν ρόλον τῆς κόρης τοῦ γαιοκτήμονος ἔπαιξε μὲ πολλὴν χάριν, ἡ δὲ Κανελλοπούλου ὡς αὐστηρῶν ἠθῶν οἰκονόμος ἔδωσε ἕνα τύπον πολὺ καλὰ χαρακτηρισμένον, ἐνθυμίζουσα τὴν εἰς τοιούτους ρόλους μοναδικὴν κ. Φύρστ. Καίτοι εἶνε δραματικὴ, ἡ δὶς Κανελλοπούλου ἐπέτυχε πολὺ καὶ εἰς τὸν κωμικὸν τύπον. Ὁ κ. Κοντογιάννης ὡς ράπτης καλὸς, κάλλιστος δὲ ὁ κ. Τσιτσιλιᾶνος ἂν καὶ ὁ ρόλος του δὲν ἦτο δραματικὸς, ὥστε νὰ προσαρμόζεται εἰς τὸ μελαγχολικὸν ὕφος του. Ἔπαιξε μὲ ὑγένειαν· ἡ φωνή του ἤρεμος καὶ ἀφελὲς τὸ ὕφος του. Ἥρως τῆς κωμωδιας ἦτο ὁ ἐκτάκτως λαβὼν μέρος ἐρασιτέχνης κ. Φωκᾶς, ὁ ὁποῖος ὡς βιβλιοθηκάριος, καίτοι ὑπερβολικὸς καὶ κἄπως ἀφύσικος, προεκάλει συνεχεῖς γέλωτας μὲ τὰς κινήσεις του.

Τρίτον ἔργον ἐδόθη «Τὸ στοιχειὸ τοῦ Πύργου» τοῦ Γκριλπάρτσερ μὲ τὸν κ. Ροζὰν πρωταγωνιστήν. Δραματικωτάτας στιγμὰς εἶχεν ἡ δ. Κωνσταντινίδου ὡς Βέρθα. Ἔπαιξε εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ κ. Ροζὰν μὲ ἐφάμιλλον τέχνην. Πολὺ καλὸς ὁ κ. Παπαχρῆστος ὡς κόμης Βοροτίν. Ἀλλὰ διατί νὰ ἐκλεγῇ ἔργον τόσῳ βαρὺ, δύσκολον καὶ ἐκνευριστικὸν δι' ἕνα θίασον μόλις τώρα διαπλασσόμενον ;

Θεατρικαὶ Εἰδήσεις

Εἰς τὸ «Πανελλήνιον» ἀνακαινισθὲν δίδει παραστάσεις νέος θίασος Ἡ «Μουσικὴ σκηνὴ» τῆς ὑψιφώνου κ. Ἀρτ. Κυπαρίσση. Ἤρχισε μὲ τὴν νέαν ὀπερέτταν τοῦ κ. Μαρτῖνο «Ὁ Μανταρῖνος» ὅστις εἶνε σαλατοποίησις τοῦ «Ἀρχοντοχωριάτου» τοῦ Μολιέρου, μὲ τετριμένους τύπους ἐφοπλιστῶν, Ζακυνθίων κλπ. Ἡ μουσικὴ ἐγράφη χωρὶς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει τὸ κείμενον !

— Εἰς τὸ θέατρον Κυβέλης μαίνονται τὰ ἀκατάλληλα ἔργα μὲ τὸν θίασον Χαντᾶ.

— Ὁ κ. Ἀχ. Μαδρᾶς, ὁ ἑρμηνευτὴς Σαιξπηρείων ἔργων, ἐνεφανίσθη διὰ πρώτην φορὰν ὡς Σάϋλωκ εἰς τὸν «Ἔμπορον τῆς Βενετίας». Ἐδημιούργησε τὸν ρόλον μὲ πολλὴν πρωτοτυπίαν. Δὲν ὑπεδύθη τὸν γνωστὸν τύπον τοῦ Ἑβραίου, ὅπως συνήθως ἐπὶ τὸ ἁπλούστερον τὸν παρουσιάζουν, ἀλλὰ διαφορετικὸν, βαθύτερον. Δυνατὸς εἰς ὑπόκρισιν, καλλιτέχνης εἰς κινήσεις. Διὰ πρώτην φορὰν παρουσιάσθη εἰς τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν ἡ σύζυγός του κ. Ἴρμα Φρυνὲ εἰς τὸν ρόλον τῆς Ρωμαίας. Ἔχει φωνὴν ἂν καὶ ξένη, καθαρὰν, ἐκφραστικήν· ἔπαιξε μὲ ἐπιτυχίαν, ἣν δὲν ἀνέμενέ τις. Μελετημένη πολὺ, ἀπέδωκε τὸ μέρος της μὲ πολλὴν προσοχήν.

— Ὁ ἐφοπλιστὴς κ. Δρακούλης ἐδώρησε 3,000 δρ. εἰς τὸν θίασον τοῦ Ὠδείου.

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

ΠΟ τοῦ Γάλλου δημοσιογράφου κ. Στεφὰν ὠργανώθη μουσικὴ ἑσπερὶς πρὸς τιμὴν τῆς Στρατιωτικῆς Γαλλικῆς ἀποστολῆς, δοθεῖσα εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον. Ὁ λυρικὸς ὀξύφωνος κ. Μυλωνᾶς, μολονοτι δὲν ἐτελείωσε τὰς σπουδάς του ἐτραγούδησε ἀρκετὰ ἐπιτυχῶς μίαν romans τοῦ Μπόϊτο καὶ μονῳδίας ἀπὸ τὴν «Μποὲμ» καὶ τὴν Ἀΐδᾶν. Ἡ δ. Πασχάλη ἔψαλλε τὴν μονῳδίαν τῆς Σαλώμης ἀπὸ τὴν «Ἡρωδιάδα», τὴν Βιβαντιέραν τοῦ Γκοντάρ, τὴν «Καταδίκην τοῦ κλέφτη» τοῦ Καρρὲρ καὶ τὰς Regrets τῆς «Μανόν». Ὁ κ.Βολωνίνης ἔπαιξε βιολί, ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ ἐξετέλεσε τὰς Scenes pittoresques τοῦ Μασσενέ, ἐπαίχθησαν οἱ «Γάμοι τῆς Γιαννούλας» ἀπὸ τὴν δ. Περπινιᾶ καὶ τὸν κ. Ἀγγελόπουλον, ὁ δὲ κ. Στεφὰν ἀπήγγειλε τὴν «Παλλινόσησιν», πατριωτικὸν ποίημα.

Τῆς β' συναυλίας τῆς Στρατιωτικῆς ὀρχήστρας τὸ πρόγραμμα, πλούσιον καὶ ἐκλεκτόν, ἐξειελέσθη μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας. Ἦτο ποικίλον. περιλαμβᾶνον κλασικοὺς καὶ νεωτέρους, μὲ μίαν στοργὴν ὡς πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν μουσικήν. Ἡ συμφωνία εἰς σὶ ἔλασσον τοῦ Σοῦμπερτ, τὴν ὁποίαν ἔγραψεν ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του, καὶ δι' αὐτὸ εἶναι ἡμιτελής, εἶναι πλήρης πάθους καὶ μελαγχολίας· τὸ β' μέρος της ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓν ἐκφραστικώτατον ὑπέροχον τραγοῦδι. Ἡ «ἀνέμη τῆς Ὀμφάλης» συμφωνικὸν ποίημα τοῦ Σαὶν—Σάνς, ἐμπνευσμένον ἐκ τῆς ἀρχαίας Ἑλλ. μυθολογίας, παραστατικὸν, πλῆρες χάριτος, ἀπεδόθη πολὺ

καλά. Ἡ Στρατιωτικὴ χορῳδία ἔψαλλε τρία θρησκευτικὰ ἄσματα, ἓν τοῦ Σοῦμπερτ καὶ δύο τοῦ Μπετόβεν. Ὁ κ. Ξανθοπουλίδης ἔπαιξε συνοδείᾳ τῆς ὀρχήστρας τὸ Κονσέρτο διὰ πιάνο εἰς σὸλ μεῖζον τοῦ Μπετόβεν μὲ τὰς cadences τοῦ D' Albert. Καίτοι μὴ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ πιάνου, ἔδειξεν ἀρκετὴν λεπτότητα εἰς τὸ παίξιμόν του.

Τὸ ἐνδιαφέρον μέρος τῆς συναυλίας ἀπετέλεσαν αἱ Ἑλληνικαὶ συνθέσεις. Διὰ πρώτην φορὰν ἐξετελέσθησαν ἐν Ἀθήναις τὰ «Μακεδονικὰ τραγούδια» τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ κ. Αἰμιλίου Ριάλδη, κατ' ἐνορχήστρωσιν τοῦ κ. Μητροπούλου. Εἶνε γραμμένα ἐπὶ στίχων τοῦ ἰδίου συνθέτου, τὰ χαρακτηρίζει δὲ πρωτοτυπία ἐμπνεύσεως καὶ νεωτερισμὸς τολμηρός. Εἶνε τρία. «Ὁ τυφλὸς στὴ δουλειὰ» μᾶλλον Τσιγγάνικο, ἡ «Ὀρφανὴ», τὸ «Πνεῦμα τῆς Λίμνης». Ἐκ τῶν τριῶν τὸ τρίτον εἶναι τὸ καλύτερον· τὸ μόνον ποῦ ἔχει κάποιο ἐπιχώριον χρῶμα. Ὁ κ. Ριάλδης καταγόμενος ἐκ Θεσσαλονίκης ἐχειραγωγήθη εἰς τὴν μουσικὴν ἀπὸ τὸν ἐκεῖ καθηγητὴν Λάλαν, μαθητὴν τοῦ Βάγνερ καὶ φαίνεται ἐπηρεασθεὶς ἐκ τῆς Γερμανικῆς μουσικῆς. Ἐτελειοποιήθη εἰς τὸ Παρίσι εἰς τὸ πιάνο ἀλλὰ δὲν ἔμεινεν ἀνεπηρέαστος καὶ ἐκ τῆς Γαλλικῆς τεχνοτροπίας. Καὶ κυμαίνεται ἤδη μεταξὺ τῶν δύο Σχολῶν· ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ εὕρῃ γλήγορα τὸν ἀληθινὸν δρόμον, ὅστις φέρει εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἔμπνευσιν. Ὁ κ. Ριάλδης ἐνέκυψε καὶ εἰς τὴν Βυζαντινὴν μουσικὴν καὶ ἐργάζεται ἤδη πρὸς εὕρεσιν ὀργάνου πρὸς πλήρη ἀπόδοσιν αὐτῆς, ἀσχολεῖται δ' ἅμα εἰς περισυλλογὴν τῶν δημοτικῶν ἀσμάτων τῆς Μακεδονίας. Ἡ ἐργασία του αὐτὴ μᾶς παρέχει τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἀποβῇ Ἑλληνικώτερος εἰς τὰς συνθέσεις του. Τὰ ἐκτελεσθέντα τραγούδια του εἶνε γραμμένα εἰς τὴν Γαλλικήν. Διατὶ αὐτό, καὶ διατὶ νὰ ὀνομασθοῦν «Μακεδονικὰ» τραγούδια; Ἡ κ. Παξινοῦ ἐτραγούδησε τὰ ἄσματα τοῦ κ. Ριάλδη, συνοδευούσης τῆς ὀρχήστρας, μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν. Ἐδόθη μία εὐκαιρία νὰ ἀκούσωμεν τὴν σπανίως ἀκουομένην δυνατὴν καὶ ἁρμονικὴν φωνήν της. Καίτοι ἡ ὀρχήστρα θορυβώδης, τὴν ἐκάλυπτεν ἐνίοτε, κατώρθωσε νὰ ἐκδηλώσῃ ὅλα της τὰ χαρισματα.

Ἡ ὀρχήστρα κατόπιν ἔπαιξεν τρεῖς διὰ πρώτην φορὰν ἐκτελουμένας συνθέσεις. Τὴν «Ἐλεγείαν» τοῦ κ. Γ. Λαμπελέτ, μικρὰ χαρίεσσα σύνθεσις μὲ ἑλληνικὸ μοτίβο, ἓν σκέρτσο μιᾶς κωμικῆς ὄπερας τοῦ Σκλάβου καὶ τοῦ κ. Λαυράγκα «Εἰσαγωγὴν καὶ φυγὴν» ἐπὶ Ἑλληνικῶν θεμάτων. Ὁ κ. Λαυράγκας ἔγραψε τὸ ἔργον αὐτὸ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς συστάσεως τῆς Στρατιωτικῆς ὀρχήστρας εἶναι δὲ ἀπὸ τὰ καλύτερα ἔργα του. Πλῆρες ζωῆς καὶ Ἑλληνικωτάτης ἐμπνεύσεως.

Ἡ συναυλία ἐτελείωσε μὲ τὸ «Τρωϊκὸν ἐμβατήριον» τοῦ Μπέρλιοζ, ἀπόσπασμα ἐκ τῆς ὄπερας «Ἡ ἅλωσις τῆς Τροίας», διακρινόμενον διὰ τὴν ἀρχαϊκὴν μεγαλοπρέπειαν.

Ἡ πρώτη ἐφετεινὴ συναυλία τοῦ Ἑλληνικοῦ Κουαρτέττου ἐγχόρδων τῶν κ. κ. Λυκούδη, Καζάζη, Οἰκονομίδου καὶ Κωνσταντινίδου, τῇ συμπράξει τοῦ πιανίστα κ. Φαραντάτου ἐσημείωσε μίαν μεγάλην ἐπιτυχίαν ὑπὸ ἔποψιν ἐκτελέσεως καὶ κοσμικῆς συγκεντρώσεως. Τὸ πρόγραμμα περιελάμβανε δύο κουαρτέττα, τοῦ Μπετόβεν (ἔργ. 18, ἀρ. 4) καὶ τοῦ Γκλαζούνωφ καὶ ἓν Κουϊντέττο τοῦ Γκολντμάρκ. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς σοβαρᾶς καὶ δυσκόλου μουσικῆς τοῦ δωματίου ἀπαιτούσης πολλὴν αἰσθητικότητα καὶ βαθεῖαν ἀντίληψιν, ἀπῄτει δυσκολίας ἃς ἡ φιλότιμος ἐργασία τῆς καλλιτεχνικῆς ὁμάδος ὑπερέβαλε. Ἔπαιξαν μὲ ἀκρίβειαν καὶ ἔκφρασιν τεχνικῶς παρουσίασαν μίαν ὁμοιορυθμίαν καὶ ἀκρίβειαν. Τὸ γνωστὸν Κουαρτέττο τοῦ Μπετόβεν ἀπεδόθη μὲ πολὺ αἴσθημα.

Τοῦ Γκλαζούνωφ τὸ Σλαυϊκὸν Κουαρτέττο, διὰ πρώτην φορὰν παιζόμενον ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἀπὸ τὰ ἐκλεκτότερα ἔργα τοῦ εἴδους του, πλῆρες παραστατικότητος, χάριτος, αἰσθήματος. Ἡ Ρωσσικὴ ψυχὴ πάλλεται εἰς τοὺς πότε ζωηροὺς καὶ πότε παθητικοὺς ἤχους της. Ἡ θαυμασία σύνθεσις ἀπεδόθη ἐκτάκτως καλά.

Ἀκόμη μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν ἐσημείωσεν ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ὑπερόχου Κουϊντέττου τοῦ Γκολντμάρκ, μετέχοντος καὶ τοῦ κ. Φαραντάτου, τοῦ ὁποίου ἡ δεξιοτεχνία ἡρμονίσθη πρὸς τὰ ἄλλα ὄργανα, ὥστε νὰ συντελεσθῇ ἓν σύνολον ἀξιοσημείωτον.

Μετὰ τὴν περυσινὴν μίαν καὶ μόνην ἐμφάνισιν τοῦ «Πανελληνίου Μουσικοῦ Συλλόγου», δευτέραν ἤδη φορὰν παρουσιάσθη ἡ πολυπληθὴς ὀρχήστρα τῶν μουσικῶν, ὑπὸ τὴν μπαγκέταν τῶν μαέστρων Λαυράγκα καὶ Καλομοίρη, παρὰ δὲ τὰς δυσχερείας ἐνεφανίσθη ἤδη καλλίτερον κατηρτισμένη.

Ἐξετελέσθη ἐν ἀρχῇ ἡ Παθητικὴ Συμφωνία τοῦ Ρώσσου Τσαϊκόφσκη· τὸ τελευταῖον ἰδίως μέρος ἀπεδόθη πολὺ καλά. Τὴν Συμφωνίαν τοῦ ἀγνώστου παρ' ἡμῖν Ἰταλοῦ Foroni ὅστις ἀπέθανε νεώτατος καὶ τὴν «Jota Aragonaise» μὲ τὰ Ἱσπανικὰ μοτίβα τοῦ Σαὶν—Σὰνς ἡ ὀρχήστρα ἐξετέλεσε μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας. Ἤρεσαν καὶ τὰ δύο πολύ.

Ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν ἔργων, ἐπαίχθησαν ἡ «Γιορτὴ» τοῦ κ. Λαμπελέτ, ἡ «Εἴσαγωγὴ εἰς Ἑλλ. θέματα» τοῦ κ. Λαυράγκα καὶ τὸ Ξημέρωμα τῶν Χριστουγέννων ἀπὸ τὸ «Δαχτυλίδι τῆς μάνας» τοῦ κ. Καλομοίρη. Καὶ αἱ τρεῖς συνθέτεις γνωσταὶ ἐκ προηγουμένων ἐκτελέσεων· ἐπαίχθησαν ἤδη καλλίτερα ἢ ἄλλοτε, τὰ δύο τελευταῖα. Ἡ δ. Φωκᾶ ἠκούσθη εὐχαρίστως εἰς τὴν «Λακμὲ» καὶ εἰς τὸ Χαμηλὸ σπίτι τοῦ «Πρωτομάστορα», ὁ δὲ κ. Βολωνίνης εἰς τὸ γνωστὸν Κουάρτέτο διὰ βιολὶ τοῦ Σαὶν-Σάνς, τὸ ὁποῖον ἔπαιξε συνοδείᾳ τῆς ὀρχήστρας, ἔδειξε μίαν ἱκανοποιητικὴν τέχνην.

Τὴν ὀρχήστραν διηύθυναν εἰς μὲν τὸ α' μέρος ὁ κ. Καλομοίρης, εἰς δὲ τὸ β' ὁ κ. Λαυράγκας.

✥

Ἡ δευτέρα συναυλία τῆς δ. Φ. Σκαραμαγκᾶ συνεκέντρωσεν πολὺν καὶ ἐκλεκτὸν κόσμον. Τὸ πρόγραμμα ὁλόκληρον ἐκ 14 συνθέσεων ἐξετέλεσε μόνη, ἄνευ ἄλλης συμπράξεως καλλιτέχνου. Περιελάμβανε δὲ παλαιοὺς καὶ νεωτέρους, ἀπὸ τοῦ Μπετόβεν μέχρι τῶν ἰδικῶν μας Σαμάρα καὶ Καλομοίρη. Μετ' ἰδιαιτέρας ἐπιτυχίας ἐτραγούδησε τὰς μονῳδίας τοῦ «Ὀρφέως» καὶ τῆς «Κάρμεν». Τὸ recit καὶ air τῆς Lia τοῦ Debussy, καίτοι μὴ βοηθουμένη ὑπὸ τῆς συνοδευούσης εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον, ἀπέδωσε μὲ ἱκανὴν ἔκφρασιν—ἄσματος καὶ φυσιογνωμίας. Καὶ μίαν ἐπαινετὴν καινοτομίαν εἰσήγαγεν ἡ δ. Σκαραμαγκᾶ. Τὸ κείμενον ὅλων τῶν ἀσμάτων συνώδευε τὸ πρόγραμμα, ὥστε νὰ δύναταί τις εὐχερῶς νὰ παρακολουθῇ τὴν ἔννοιαν.

✥

Ἡ δ. Φωκᾶ ἐνεφανίσθη ἐφέτος εἰς ἰδικήν της ἐντελῶς συναυλίαν. Τὸ πρόγραμμα ἐκλεκτόν. Ἡ ἀντοχή της παρ' ὅλην τὴν ἀδιαθεσίαν της ἀξιοσημείωτος. Ἡ φωνή της ἡ εὐγενική, ἡ αἰσθηματικὴ μὲ τοὺς λιγεῖς λαρυγγισμοὺς ἠκούσθη μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν. Εἰς τὸν «Βραζιλιανὸν Μαργαρίτην» τοῦ Δαυΐδ συνώδευσεν ὁ νεαρὸς πλαγιαυλητὴς κ. Παπαδημητρίου. Αἱ Ariettes oublieés τοῦ Δεμπυσσὺ ἐψάλησαν μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν. Πολὺ καλὴ καὶ εἰς τὴς «Πεταλοῦδες» τοῦ Σωσσόν. Ὁ κ. Λυκούδης συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν ἐκτελέσας τὴν «Γκρὰβ» τοῦ Μπάχ, μίαν μετρίας ἀξίας ρομάνς τοῦ κ. Λιάλιου καὶ ἕνα συντομώτατον γοργὸν καὶ χαριτωμένον Ρωσσικὸν χορὸν τοῦ Μπύρχ, ὅστις ἐνεθουσίασε τὸ ἀκροατήριον, ὥστε νὰ ζητήσῃ τὴν ἐπανάληψίν του.

✥

Ἡ πρώτη τῆς χειμερινῆς περιόδου συναυλία τῆς ὀρχήστρας τοῦ Ὠδείου περιέλαβε ἐκλεκτὰς συνθέσεις, αἱ ὁποῖαι, πλὴν δύο, καὶ ἄλλοτε ἐπαίχθησαν, ἀλλ' ἀπετέλεσαν ἤδη ἓν σύνολον ἐκτελέσεις ἀμέμπτου. Ὁ κ. Μάρσικ ἐπέδειξε μίαν ἔτι φορὰν τὴν ὑπέροχον ἀξίαν του ὡς διευθυντοῦ.

Ἡ τὸ πρῶτον ἤδη παιζομένη εἰσαγωγὴ τῆς «Κλεοπάτρας» τοῦ Μαντσινέλλι, δὲν ἔκαμε ἐντύπωσιν καίτοι καλῶς ἐκτελεσθεῖσα. Ἄριστα ἀπεδόθη τὸ μενουέττο τοῦ Boclherini, ἠκούσθη δὲ τὸ φλάουτο τοῦ κ. Ν. Παπαγεωργίου εἰς τὴν εἰδυλλιακὴν σκηνὴν τοῦ «Ὀρφέως» διὰ πολλοστὴν φοράν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ χάσῃ τίποτε ἀπὸ τὴν τελειότητά του.

Τὰ δύο κύρια μέρη τοῦ προγράμματος ἀπετέλουν δύο ἀριστουργήματα τῆς συγχρόνου συμφωνικῆς. Ἡ «Συμφωνία» τοῦ Cesar Franck, ἀρχηγοῦ τῆς νέαςΓαλλικῆς σχολῆς,συνδυάζειτὴν τελειοποίησιν τοῦ τεχνικοῦ μέρους μὲ τὴν βαθύτητα τοῦ αἰσθήματος, ἓν ὑπόδειγμα φόρμας κυκλικῆς ἀναπτύξεως τῶν θεμάτων καὶ αὐστηρᾶς τέχνης. Καίτοι ἡ συμφωνία εἶναι πλήρης θρησκευτικῆς συγκινήσεως, δὲν τὴν ἠσθάνθη ὅσον ἔπρεπε τὸ ἀκροατήριον, παρὰ τὴν ἐκτέλεσιν, τὴν ἀρκετὰ ἱκανοποιητικήν. Ἀλλ' ἔργα τοιαύτης ἐπιβολῆς δὲν ἐννοοῦνται εὐκόλως. Ἀντιθέτως, εἰς τὸ ἄλλο ἐφάμιλλον ἔργον, μολονότι ἀντιθέτου ὑφῆς,τοῦ Σαὶνς—Σὰνς τὸ μεστὸν χάριτος καὶ λεπτότητος Concerto ἡ δεξιοτεχνία τοῦ κ. Φαραντάτου συνετέλεσεν ὅπως ἐκδηλωθῇ ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ ἀκροατηρίου. Τὸ Κονσέρτο ἐπαίχθη μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν. Ἡ ὀρχήστρα συνεδέθη ἄριστα μὲ τὸ πιάνο, ὁ κ. Φαραντᾶτος ἔπαιξε μὲ θαυμασίαν τεχνικὴν ἀκρίβειαν, τελειότητα ρυθμοῦ, μὲ λεπτότητα δὲ καὶ εὐστροφίαν ἀπέδωκε τὸ Allegro scherzando. Ἡ συναυλία ἐτελείωσε μὲ τὴν δραματικὴν Εἰσαγωγὴν τῆς «Πατρίδος» τοῦ Μπιζέ.

✥

Κατὰ τὴν πρώτην τῆς ἐφετεινῆς περιόδου συναυλίαν ἡ Ἀθηναϊκὴ Μανδολινάτα ἐξετελέσθη πρόγραμμα ἐνδιάφερον. Ἡ ὀρχήστρα ἔπαιξε μίαν συμφωνίαν τοῦ Cimarosa, τοὺς Νορβηγικοὺς χοροὺς τοῦΓκρήγκ, τὴν Jota Aragonaise τοῦ Σαὶν-Σὰνς,καὶ δύο μικρὰς συνθέσεις : τὴν «Χωρικὴν ἑορτὴν» τοῦ Billi καὶ ἓν βαλς τοῦ Albin. Ἡ δεσπ. Οἰκονομάκου ἐτραγούδησε Μποέμ, δυωδίαν τῆς Τραβιάτας μετὰ τοῦ κ. Βλυσίδου καὶ τοῦ κ. Λάββα τὰ «Μάτια τοῦ Δήμου». Ἡ δ. Λεβαντῆ ἔπαιξε solo ἐπὶ μανδολίνου καὶ ὁ κ. Βλυσίδης ἐτραγούδησε συνοδείᾳ ὀρχήστρας τὸν «Πληγωμένον καπετάνιον» ἆσμα Μακεδονικὸν τοῦ κ. Λαυράγκο καὶ τοῦ Σαμάρα τὸ «Μάνα καὶ γυιός».

✥

Ἡ δ. Μ. Φιλιππίδου ἔδωσε τὴν πρώτην μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν της ἐκ τοῦ Ὠδείου συναυλίαν. Ἔχει θερμὴν φωνὴν μεσοφώνου, ὑστερεῖ ὅμως εἰς ἀντοχήν. Ἐτραγούδησε μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν τὴν Berceuse τοῦ Brahms τὴν «Heure d'azur» τοῦ Holmés,τὴν Cloche τοῦ Saint-Saens καὶ τοῦ Σαμάρα τὸν Ὅρκον καὶ τὸ Νανούρισμα.

Ὁ κ. Σοῦλτσε ἔπαιξε μὲ τὴν γνωστὴν τέχνην του· ἰδίως εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς Romance τοῦ Μπετόβεν ὑπῆρξε πολὺ εὐτυχής.

✥

Δύο δυνατοὶ καλλιτέχναι, ὁ κ. Σοῦλτσε καὶ ὁ κ. Φαραντᾶτος, ἐπανέλαβον τὰς εἰδικὰς συναυλίας μουσικῆς δωματίου, ἐκτελοῦντες ἀποκλειστικῶς σονάτες. Ἡ πρώτη συναυλία ἀπετελέσθη ἀπὸ τὴν Σονάταν εἰς do ἔλασσον τοῦ Μπετοβεν, τὴν εἰς re μεῖζον τοῦ Λαλὸ καὶ τὴν εἰς fa ἔλασσον τοῦ παρ' ἡμῖν κ.Μαρσίκ Ἐν ζηλευτῇ ἁρμονίᾳ οἱ τεχνικώτατοι ἐκτελεσταὶ ἀπέδωκαν τὰς δύο πρώτας ὑπερόχους συνθέσεις μὲ πλήρη κατανόησιν καὶ αἰσθητικότητος. Ἡ σονάτα τοῦ κ. Μαρσὶκ ἦτο μία εὐγενὴς προσπάθεια προσεγγίσεως εἰς μουσικὴν ἀνωτέραν,